

MAURO F. GUILLÉN

2030

**CUM VOR AFECTA
ȘI VOR REMODELA VIITORUL
ACTUALELE TENDINȚE MAJORE**

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA VASILESCU

LITERA

București
2021

2030

*How Today's Biggest Trends
Will Collide and Reshape the Future of Everything*

Mauro F. Guillén

Copyright © Mauro F. Guillén, 2020

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

2030

*Cum vor afecta și vor remodela viitorul
actualele tendințe majore*

Mauro F. Guillén

Copyright © 2021 Grup Media Litera

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ruxandra Vasilescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Sabrina Florescu, Ilieș Câmpeanu

Corector: Georgiana Enache

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GUILLEN, MAURO F.

2030: cum vor afecta și vor remodela viitorul
actualele tendințe majore / Mauro F. Guillén;
trad.: Ruxandra Vasilescu. –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-6951-3

I. Vasilescu, Ruxandra (trad.)

316

32

CUPRINS

Câteva date și cifre	7
INTRODUCERE	
Trece timpul	9
1. Pe urmele bebelușilor	21
2. Griul este noul negru	54
3. În pas cu lumea	89
4. Gata cu al doilea sex?	118
5. Orașele se scufundă primele	149
6. Mai multe telefoane mobile decât closete	180
7. Imaginați-vă că nu există averi	212
8. Mai multe monede decât țări	243
CONCLUZIE	269
POST-SCRIPTUM	285
MULȚUMIRI	289
SURSE	291
INDICE	329

CÂTEVA DATE ȘI CIFRE

Locul nașterii următoarei Revoluții Industriale: Africa subsahariană
Motivul: 1422, 5 kilometri pătrați de teren agricol fertil, nedezvoltat
Dimensiunea Mexicului: 1422,5 kilometri pătrați

Procentul bogăției mondiale deținute de femei în 2000: 15
Procentul bogăției mondiale deținute de femei în 2030: 55
Dacă Lehman Brothers ar fi fost Lehman Sisters:
criză financiară mondială evitată

Nivel mondial, numărul persoanelor care trăiau în foamete în 2017:
821 de milioane
Nivel mondial, numărul persoanelor care vor trăi în foamete în 2030:
200 de milioane
Nivel mondial, numărul persoanelor obeze în 2017: 650 de milioane
Nivel mondial, numărul persoanelor obeze în 2030: 1,1 miliarde
Estimare a procentului americanilor obezi în 2030: 50

Procent al teritoriului mondial ocupat de orașe în 2030: 1,1
Procent al populației urbane în 2030: 60
Procent al emisiilor de carbon la nivel mondial produse de orașe
în 2030: 87
Procent al populației urbane mondiale expuse la creșterea nivelului
mării în 2030: 80

Cea mai mare piață pentru consumatori din clasa de mijloc azi:
Statele Unite și Europa de Vest
Cea mai mare piață pentru consumatori din clasa de mijloc în 2030:
China

Până în 2030, numărul de persoane care pătrund în clasa de mijloc pe piețele emergente: 1 miliard

Numărul de persoane care fac parte din clasa de mijloc în Statele Unite: 223 de milioane

Numărul de persoane din clasa de mijloc din Statele Unite în 2030: 209 milioane

INTRODUCERE

TRECE TIMPUL

Oamenii văd, în general, ce caută să vadă și aud ce vor să audă.

Judecătorul Taylor din *Să ucizi o pasăre cântătoare* de Harper Lee

Anul este 2030.

De la Paris la Berlin, Europa Occidentală este neobișnuit de caldă, fără să se întrevadă un final al temperaturilor record ale verii, lucru pe care presa internațională îl raportează cu tot mai multă îngrijorare. Rehemă tocmai a aterizat în orașul natal, Nairobi, după un zbor de întoarcere de la Londra, unde a petrecut două săptămâni cu câteva rude îndepărtate. A fost dezamăgită să vadă mai puține magazine deschise decât în timpul călătoriei anterioare, poate pentru că foarte mulți oameni s-au obișnuit să cumpere online în timpul pandemiei. A vedea Marea Britanie prin ochi de imigrant i-a oferit o perspectivă deosebită asupra diversității lumii din jurul ei. Mergând prin aeroportul din Nairobi, se gândește la felul cum diferă patria ei de țara care – cu mai puțin de un secol în urmă – era una dintre puterile coloniale de necontestat ale continentului. A fost surprinsă să vadă că englezii încă folosesc bani gheață; în Kenya plățile prin telefonul mobil erau de mult timp norma, telefoanele înlocuind portofelele. Mai târziu, în drum spre casă, glumește cu șoferul de taxi despre cât de ciudat au reacționat britanicii când le-a spus că „frecventează” o școală online de la șase ani, alături de majoritatea prietenilor din cartier.

La mii de kilometri depărtare, Angel așteaptă să treacă de vamă la aeroportul JFK din New York. În două săptămâni, va începe un program de doi ani de master în științe la Universitatea New York. În timp ce așteaptă, citește *New York Times* din ziua respectivă, care se deschide cu un comunicat potrivit căruia, pentru prima

dată în istoria sa, Statele Unite au mai mulți bunici decât nepoți – o realitate în contrast puternic cu situația de acasă, din Filipine. Din câte se pare, zeci de mii de americani vârstnici, aflați sub îngrijirea roboților, își închiriază camerele libere din case pentru a se putea descurca, mai ales că pensiile nu le mai oferă securitatea financiară de odinioară. Angel întoarce pagina la un editorial destul de reacționar care deplânge faptul că americanele îi depășesc pe bărbați în privința bogăției, o tendință pe care autorul o consideră deranjantă pentru viitorul economiei SUA. Are timp să citească mare parte a ziarului, întrucât coada pentru străini este lungă și avansează lent. Între timp, coada destinată cetățenilor și rezidenților permanenți se mișcă destul de rapid, iar ea aude o conversație despre cum pot americanii să elimine controlul pașaportului folosind tehnologie blockchain fantezistă – un progres cu multe beneficii: poate evalua o taxă pe vânzări pentru mărfuri cumpărate în străinătate și poate programa sosirea unui vehicul care se conduce singur la scurt timp după ce ți-ai preluat bagajul.

* * *

2020: „China va fi numărul unu la toate.“

Este o propoziție pe care o auzi frecvent în zilele noastre. O alta spune că Statele Unite și China vor lupta pentru supremație globală în viitorul apropiat. Există oarecare adevăr în aceste afirmații, dar abia dacă dezvăluie imaginea de ansamblu. În 2014, India a uimit lumea prin plasarea cu succes a unei sonde spațiale pe orbita planetei Marte – prima țară care a reușit din prima încercare. Încă din zorii erei spațiale, mai puțin de jumătate dintre misiunile lansate de Statele Unite, Rusia și Europa au avut succes, făcând realizarea Indiei cu adevărat extraordinară. Ba mai mult, Organizația Indiană de Cercetare Spațială a făcut istorie cu bugetul redus de 74 de milioane de dolari al misiunii.

Cam de câți bani ar fi de fapt nevoie pentru a poziționa un satelit pe orbita planetei roșii? Ei bine, o singură misiune ar putea ajunge până la 450 de milioane de dolari, pe când producția filmului

Interstellar a costat 165 de milioane de dolari și au fost nevoie de 108 milioane de dolari pentru a aduce *Marțianul* în cinematografe.

Indienii au demonstrat că și ei au „ce trebuie“, așa cum a spus Tom Wolfe cândva. Au arătat că sunt un centru tehnologic de clasă mondială și pot face lucrurile eficient și la timp. Misiunea de pe Marte nu a fost o întâmplare. De fapt, a fost a doua oară când India a depășit superputerile consacrate ale lumii. În 2009, prima sa misiune pe Lună a adus și prima dovadă a existenței apei, „aparent concentrată la poli și posibil formată de vântul solar“, după cum a consemnat *The Guardian*. NASA a avut nevoie de 10 ani pentru a confirma independent ce descoperise India.

Cei mai mulți dintre noi au crescut într-o lume în care explorarea cosmosului era o năzuință scumpă concepută de oameni de știință, finanțată de superputeri globale cu resurse vaste și realizată de astronauți eroici și de specialiști capabili. Relativa complexitate și costul misiunilor spațiale (și ce țări au fost capabile să le realizeze) erau luate de bune. Dar acea realitate este acum parte a istoriei.

Odinioară, nu numai că lumea era împărțită clar în economii prospere și subdezvoltate, ci și nou-născuții erau din abundență, cei din câmpul muncii îi depășeau numeric pe pensionari, iar oamenii tânjeau să dețină case și mașini. Companiile nu aveau nevoie să privească mai departe de Europa și de Statele Unite pentru a le merge bine. Banii tipăriți erau moneda de schimb pentru toate datoriile, publice și private. În școală ni se spunea cum trebuie să „intrăm în joc“ și am crescut crezând că regulile vor rămâne aceleași când ne-am angajat la prima slujbă, ne-am întemeiat o familie, ne-am văzut copiii plecând de acasă și ne-am pensionat.

Acea lume familiară dispare rapid, întrucât întâlnim o nouă realitate năucitoare, condusă de un nou set de reguli. Până să ne dăm seama, vor exista mai mulți bunici decât nepoți în majoritatea țărilor; piețele clasei de mijloc din Asia vor fi mai mari decât cele din Statele Unite și Europa la un loc; femeile vor deține mai multă bogăție decât bărbații; și ne vom trezi în mijlocul mai

multor roboți industriali decât muncitori, al mai multor calculatoare decât creier uman, al mai multor senzori decât ochii și al mai multor monede decât țări.

Așa va arăta lumea în 2030.

În ultimii ani am efectuat cercetări cu privire la perspectivele pentru următorii zece ani. Ca profesor la Wharton School, nu mă îngrijorează numai situația viitoare a afacerilor, ci și modul în care angajații și consumatorii ar putea fi afectați de avalanșa de schimbări ce ne așteaptă. Am ținut nenumărate prezentări pe baza materialului din această carte pentru audiențe diverse: directori, făuritori de politici, manageri, studenți și elevi de liceu. De asemenea, am ajuns la zeci de mii de oameni prin intermediul social media și al cursurilor online. Invariabil, publicul meu reacționează printr-un amestec de uimire și de teamă față de viitorul pe care îl schițez.

Această carte oferă o hartă pentru a naviga prin turbulențele care urmează. Nimeni nu știe cu siguranță ce ne va aduce viitorul. Dacă știți, vă rog să mă anunțați – împreună putem câștiga o grămadă de bani. Dar, deși predicțiile nu sunt niciodată pe deplin corecte, putem face o serie de presupuneri relativ sigure despre ce s-ar putea întâmpla în următorul deceniu. De exemplu, majoritatea persoanelor afectate de previziunile din această carte s-au născut. Putem descrie, în termeni generali, la ce ne putem aștepta de la ei în calitate de consumatori, luând în considerare posibilul lor nivel de instruire sau modelele actuale ale activității pe social media. Putem calcula cu oarecare exactitate și câte persoane vor trăi până la 80 sau 90 de ani. Și putem fi chiar în măsură să prezicem cu un grad de încredere acceptabil că un anumit procent va avea nevoie de un îngrijitor – om sau robot. Cât despre cel din urmă, imaginați-vă că acești roboți vorbesc limbi diferite, au diverse accente, nu sunt încăpățânați, nu își iau zile libere și nu își abuzează pacienții financiar sau în alt fel.

Ideea acestei cărți este că timpul trece. Anul 2030 nu este un punct îndepărtat în viitorul imprevizibil. Este chiar după colț și trebuie să ne pregătim atât pentru oportunități, cât și pentru provocări.

Simplu spus, lumea așa cum o știm astăzi va dispărea până în 2030, iar oamenii se vor întreba: „Unde te afli când acea lume s-a sfârșit?”

Pentru mulți dintre noi, aceste tendințe nu sunt doar derutante, ci și profund neliniștitoare. Ne prezic căderea? Sau poate reprezintă o perioadă de ascensiune mai degrabă decât de pierzanie? Această carte oferă un ghid care îi ajută pe cititori să înțeleagă implicațiile acestor piese în mișcare și le transmite un mesaj optimist cu privire la viitor, în timp ce ne ocupăm de anxietățile prezentului. Prezintă un instrument ce vă ajută să navigați printre transformările epocale care urmează, sugerându-vă ce să faceți și ce să nu faceți în aceste circumstanțe noi și nefamiliare.

Punctul de bază este următorul: fiecare final semnifică zorii unei noi realități ce abundă în oportunități – dacă îndrăzniți să priviți dincolo de suprafață, să anticipați tendințele, să vă implicați mai degrabă decât să vă deconectați și să învățați să luați decizii eficiente pentru voi, copiii, partenerul sau soțul, viitoarea familie, firma voastră etc. Toată lumea va fi afectată.

* * *

Este util să ne gândim la transformări epocale ca la un proces lent, fiecare schimbare minusculă ne aduce mai aproape de o schimbare de paradigmă când, brusc, totul este diferit. Avem tendința să uităm că aceste mici modificări sunt cumulative. Gândiți-vă la asta ca la o picătură care umple încet un recipient, unde *pic-pic-pic* amintește de bătăile ceasului, transmitând senzația de trecere a timpului. Când apa se revarsă brusc, suntem surprinși.

Gândiți-vă că, până în 2030, Asia de Sud și Africa subsahariană vor concura pentru titlul de cea mai populată regiune a lumii. Ceva cu totul diferit de ultimii ani ai secolului XX, când Asia de Est – care cuprinde China, Coreea de Sud și Japonia, printre alte țări – a fost regiunea care putea revendica acel titlu. Este adevărat că, pe măsură ce trece timpul, se nasc mai puțini copii în țări precum Kenya și Nigeria, dar tot sunt în număr mult mai mare față de cea mai mare parte a lumii. În plus, oamenii din aceste regiuni observă cum speranța lor de viață se prelungește semnificativ.

Ați crede că dimensiunea reală a populației nu contează prea mult. Ei bine, înmulțiți acei oameni în plus cu câți bani ar putea avea în buzunare în următorii ani. Veți vedea că în jurul anului 2030 piețele asiatice, chiar și fără Japonia, vor fi atât de mari încât centrul de greutate al consumului global se va muta spre est. Companiile nu vor avea de ales decât să urmeze tendințele pieței în acea parte a lumii, majoritatea produselor și serviciilor noi reflectând preferințele consumatorilor asiatici.

Opriți-vă o clipă și gândiți-vă la asta.

Apoi, luați în considerare însemnătatea, pe măsură ce adăugăm alte câteva tendințe interdependente.

Mai puțini copii în majoritatea părților lumii înseamnă că ne îndreptăm constant către o populație îmbătrânită rapid. Mare parte din această schimbare demografică este determinată de femei, care, tot mai multe, rămân în școală și urmează cariere (nu doar slujbe) în afara casei – și au mai puțini copii. Până să ne dăm seama, vor exista mai multe femei milionare decât bărbați. Bogăția devine și tot mai urbană: populația orașelor crește cu o rată de 1,5 milioane pe săptămână. Deși orașele ocupă doar 1% din suprafața terestră a lumii, adăpostesc pentru 55% din populație și răspund pentru 80% din consumul de energie (și emisii de carbon). Acesta este motivul pentru care orașele sunt în avangarda eforturilor de combatere a schimbărilor climatice.

Între timp, diferitele generații de oameni manifestă dorințe și aspirații divergente. O atenție deosebită li se acordă milenialilor care sunt în fruntea economiei colaborative (evitând dreptul de proprietate), dar primesc mai multă atenție decât merită. Într-un deceniu, cea mai numeroasă generație vor fi cei de peste 60 de ani, care dețin astăzi 80% din averea din Statele Unite și care dau naștere „pieței gri” – cel mai mare bloc de consum. Companiile mari și mici ar trebui să își redirecționeze o parte din atenție către vârstnici, dacă doresc să rămână relevante odată cu trecerea timpului.

Priviți figura 1. Prezintă un proces de mici modificări înlanțuite. Luate izolat, nici una dintre ele nu va duce la o schimbare cu

Figura 1

adevărat globală. S-ar putea să fiți perfect capabili să faceți față modificărilor dacă le țineți separate. Oamenii se pricep la compartimentare mentală. Este un mecanism subconștient de apărare. Îl folosim pentru a evita disonanța cognitivă – neplăcerea și anxietatea cauzate de tendințe, evenimente, percepții sau emoții contradictorii. Ideea compartimentării mentale este să ținem lucrurile la distanță, astfel încât să nu fim copleșiți de interacțiunile dintre ele.

Îmbătrânirea populației devine o regulă în America și în Europa de Vest. Între timp, generațiile mai tinere conduc ascensiunea clasei mijlocii pe majoritatea piețelor emergente. Sunt un tip de consumator foarte diferit de cel pe care lumea l-a cunoscut până acum; mai însuflețiți în obiceiurile lor, de exemplu. Pe măsură ce clasele de mijloc se extind, din ce în ce mai multe femei vor acumula avere, ambele genuri adoptând stiluri de viață urbane și formând cel mai mare aflux de migratori la care am asistat vreodată în orașele din întreaga lume. Iar orașele creează o masă importantă de inventatori și de antreprenori hotărâți să perturbe status-quo-ul cu inovație și tehnologie. La rândul lor, tehnologiile modifică obiceiurile și stilurile de viață vechi, oferind noi modalități de a percepe și de a interacționa cu orice, de la case și birouri la mașini și obiecte personale. Aceasta va duce la concepții alternative despre bani, care sunt mai dispersați, mai descentralizați și mai ușor de utilizat. Unele dintre aceste tendințe sunt în curs, dar nu vor atinge masa critică până în jurul anului 2030. (Totuși, toate aceste tendințe se accelerează și se intensifică atunci când are loc un eveniment epocal, precum pandemia de COVID-19, pe care o discut în detaliu în Post-scriptum.)

O astfel de reprezentare *liniară* a schimbărilor din jurul nostru oferă o succesiune de capitole ordonată și convenabilă în această carte. Dar, de fapt, nu așa funcționează lumea.

Antropologii și sociologii au stabilit de mult că reducem complexitatea lumii împărțind-o în categorii, lucru ce ne permite să punem lucrurile la punct, să dezvoltăm strategii, să luăm decizii și să ne continuăm viața. Aceste categorii servesc drept cadre de

referință, ajutându-ne să ne orientăm în natura adesea ambiguă a peisajelor din jur. Ne asigură că rămânem stăpâni pe situație.

Companiile și organizațiile gândesc și ele așa. Compartimentează totul. Împart clienții în categorii mici, cum ar fi „utilizatori principali“, „adoptanți timpurii“ sau „codași“ și îi clasifică drept „impulsivi“, „sensibili la preț“ ori „loiali“, în funcție de cum se remarcă din mulțime. Clasifică produsele în „stele“, „surse de venit“, „câini“ sau „semne de întrebare“, în funcție de cota de piață actuală și de posibila creștere. Și consideră că angajații sunt „vedete“, „jucători de echipă“ sau „carieriști“, „vânători de cecuri“, „inadaptați nemulțumiți“ sau mai rău, în funcție de atitudinile, comportamentul și potențialul lor. Dar compartimentarea nu te lasă să vezi noi posibilități.

Să vă dau un exemplu. Pe lângă becul electric, telefonul și mașina, una dintre marile invenții de la sfârșitul secolului al XIX-lea a fost conceptul de pensionare: o perioadă dedicată hobby-urilor și familiilor noastre și șansa noastră de a reflecta la tot ce am realizat. Am moștenit din acel secol o înțelegere a vieții ca progresie a unor etape diferite – copilărie, muncă și pensionare – de care, din ferici, ne bucurăm în totalitate.

Odată cu scăderea numărului de bebeluși și a noilor dinamici dintre generații, societatea viitoare ar trebui să regândească destul de multe ipoteze despre cum am trăit. Cetățenii în vârstă sunt, de asemenea, consumatori, cu stiluri de viață distincte și pot fi adoptanți timpurii în tehnologie la fel ca milenialii, dacă nu chiar mai mult. Gândiți-vă la realitatea virtuală, la inteligența artificială sau la robotică și cum aceste tehnologii vor revoluționa finalul vieții noastre. S-ar putea să fim nevoiți să înlăturăm vechea ordine. Spre deosebire de trecut, ne putem reînscris la școală și putem dezvolta noi abilități de mai multe ori înainte ca totul să se termine. Gândiți-vă la acest titlu care a apărut în *New York Times* în 2019: „Din lipsă de copii, o școală din Coreea de Sud înscrie bunici analfabete“.

Vă îndemn să evităm gândirea liniară, uneori numită „verticală”, ca în figura 1. În schimb, vă sugerez să abordăm lateral problema. Dezvoltat de inventatorul și consultantul Edward de Bono, conceptul de gândire laterală „nu se referă la jocul cu piesele existente, ci la încercarea de a schimba acele piese”. În esență, implică reformularea întrebărilor și atacarea problemelor din lateral. Descoperirile nu apar când cineva lucrează în paradigma stabilită, ci când abandonăm presupunerile, ignorăm regulile și ne dezlănțuim creativitatea. Artiștii Picasso și Braque au fost pionierii cubismului, îndepărtându-se de la presupunerile și regulile acceptate despre proporție și perspectivă. La fel a făcut și Le Corbusier când a lansat arhitectura modernistă prin eliminarea pereților pentru a crea spații larg deschise, lăsând ferestrele să se întindă pe întreaga fațadă a clădirii și expunând eleganța intrinsecă a oțelului, a sticlei și a cimentului fără a încerca să le ascundă în spatele unor podoabe inutile. „Adevărata călătorie a descoperirii nu constă în a căuta peisaje noi”, a scris odată Marcel Proust, „ci în a privi cu ochi noi.”

Într-adevăr, efectele benefice ale gândirii laterale pot fi sporite prin „vedere periferică”, concept dezvoltat de colegii mei de la Wharton, George Day și Paul Schoemaker. La fel ca vederea umană, companiile și alte tipuri de organizații nu pot fi eficiente dacă nu sesizează, interpretează și acționează asupra semnalelor slabe care provin din periferia zonei lor imediate de concentrare. De exemplu, Kodak, fondată în 1888, a avut un profit imens din vânzarea de filme fotografice și de alte produse conexe în secolul XX. La începutul anilor 1990, inginerii săi au devenit conștienți de posibilitățile imense ale fotografiei digitale, dar managementul de vârf s-a concentrat mai mult pe termen scurt, crezând că oamenii vor prefera imaginile tipărite. Rezultatul? În 2012, Kodak a intrat în faliment. Cum a spus judecătorul Taylor în *Să ucizi o pasăre cântătoare*: „Oamenii văd, în general, ce caută să vadă și aud ce vor să audă” – sunt orbi la neprevăzut, la neobișnuit.

Priviți figura 2, o reprezentare grafică alternativă a ce se întâmplă în lume.

Săgețile mai groase îndreptate în sensul acelor de ceasornic în jurul graficului indică reprezentarea liniară a lanțului de tendințe conectate; sunt aceleași ca în figura 1, dar aranjate circular. Concentrarea doar pe conexiunile liniare din jurul graficului este înșelătoare. Fiecare tendință din cele opt bule interacționează cu celelalte șapte. Voi analiza fiecare dintre aceste conexiuni laterale în capitolele următoare, îndrumându-i pe cititori printre aceste tendințe interdependente și arătându-le cum se desfășoară pe tot globul – și mai ales cum se vor reuni în 2030.

Iată un exemplu de gândire laterală în acțiune. Airbnb concurează cu hoteluri, dar încearcă să fure și clienți ai băncilor. Cum?

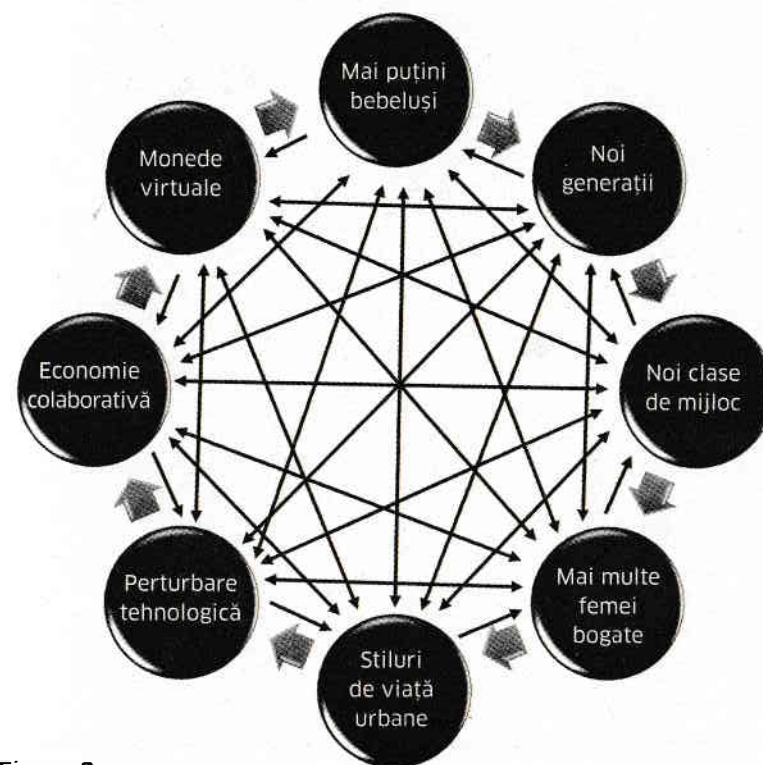

Figura 2

Mulți vârstnici își dau seama la un moment dat că economiile lor nu vor fi suficiente după pensionare. Dar posedă un bun foarte valoros: casa lor. Există două moduri convenționale de a monetiza casa fără a o vinde. Abordarea de modă veche este obținerea unui credit ipotecar de la o bancă, dar acest lucru poartă stigmatul datoriiilor și stresul plăților lunare. O altă posibilitate este de a obține o ipotecă inversă (renunțarea la capitaluri proprii), dar în acest caz copiii nu vor moșteni casa familiei.

Apare Airbnb. Părinții ai căror copii au părăsit căminul pot închiria camerele suplimentare turiștilor care vor fi în zonă pentru o perioadă scurtă, un aranjament care oferă flexibilitate ambelor părți. Sau, dacă acești părinți călătoresc sau își vizitează des copiii și lipsesc frecvent de acasă, pot alege să-și închirieze întreaga casă pentru sejururi de scurtă durată. În ambele cazuri, primesc bani și își păstrează casa. Airbnb nu ar avea atâta succes dacă nu ar exista o serie de tendințe convergente: scăderea fertilității, speranța de viață mai mare, îndoiele față de viitoarea viabilitate a pensiilor de stat, utilizarea pe scară largă a smartphone-urilor și a aplicațiilor și un interes tot mai mare în a împărți mai degrabă decât în a deține. Vă voi călăuzi printre aceste evenimente interconectate, arătând cum se dezvoltă și cum vor ajunge la masa critică până în 2030. Această lume nouă prezintă oportunități și amenințări; indivizii, companiile și organizațiile vor avea fiecare puncte forte și puncte slabe în confruntarea cu acestea. Totuși, așa cum demonstrez în concluzie, toți trebuie să abordăm diferit această lume nouă. Ultimele pagini oferă principii și abordări pe care le putem folosi pentru a înțelege această nouă realitate – și a prospera din oportunitățile pe care le creează.

Nu uitați, totul se desfășoară în timpul vieții noastre și este chiar după colț.

PE URMELE BEBELUȘILOR

Seceta populației, explozia numărului de bebeluși africani și următoarea Revoluție Industrială

*Un copil nu vine pe lume numai cu o gură și un stomac,
 ci și cu o pereche de mâini.*

Edwin Cannan, economist și demograf britanic

Ritmul de creștere a populației pare îngrozitor. În 1820 erau un miliard de oameni pe Pământ. Un secol mai târziu, erau peste două miliarde. După un scurt hiatus rezultat din Marea Depresiune și al Doilea Război Mondial, rata creșterii a înregistrat o viteză uluitoare: 3 miliarde până în 1960, 4 miliarde până în 1975, 5 miliarde până în 1987, 6 miliarde până în 2000 și 7 miliarde până în 2010. „Control al populației sau cursă spre uitare?” a fost un slogan de pe coperta cărții extrem de influente a profesorilor Paul și Anne Ehrlich de la Universitatea Stanford, *The Population Bomb* [*Bomba demografică*], publicată în 1968. De atunci, guvernele din întreaga lume și mari segmente ale publicului au fost speriate de ceea ce cred că este inevitabil: vom copleși planeta și ne vom distruge pe noi înșine (și milioane de specii de plante și de animale).

Realitatea este că până în 2030 ne vom confrunța cu o *secetă* de copii.

În următoarele câteva decenii, populația lumii va crește într-un ritm cu jumătate mai redus decât între 1960 și 1990. În unele țări, populația se va reduce (în lipsa unor procente foarte mari de imigrare). De pildă, de la începutul anilor 1970, americancele au avut în medie sub doi bebeluși fiecare – un ritm insuficient pentru a asigura schimbarea generațională. Același lucru este valabil și în